

Madár János

Könyörgés Lászlóffy Aladárért

Uram, ne engedd elmenni őt,
ki léteért naponta remeg.
Élni szeretne még – – –,
megalvadt vérében szendereg.

Alszik a vers szíve fölött, bár zeng
Kolozsvártól Pestig az értelem.
Hű koponyájára vigyázz, Uram,
mert a gyermek s a költő büntelen!

Játszani engedd még szabadon,
tisztá reménnyel: verset és hazát!
Mit is keresne félig teleírt
könyvvel, lüktető szívvel odaát?!

Ereiben még folyók, tengerek
úsznak a messzire ringatott égig.
Csillagok, tüzek adjanak neki hitet,
megtartó erőt a reménységig.

Hogy el ne veszítsük őt is – – –
ebben a lármás, félig kész világban.
Épülne jövő magas homlokából,
mert tavasz készül a törékeny ágban.

Fák, virágok robbannak szemünkbe,
és szőlőfürtöktől édes a hegyoldal.
Tokajban meredek sziklák várnak,
nélküled megromlik a bor és a bordal.

Mint a hordók abroncsai –,
úgy szorít most téged a fájdalom.
Fölsírsz némán a fehér lapok közül,
és nincs könnyem és nincs dalom.

Gyászolni nem tudok, nem akarok;
szállj le a rozzant keresztről, Aladár!
Emeld föl büszke fejedet –,
téged két ország egy népe hazavár!

Nagy vagy, ha ezt akartad,
szívedet te is elvakartad.
Sebekkel kirakott útra készülsz,
– kísért szemünkbe belekékülsz.

Budapest, 2007. szeptember 18.